

La solitud final de Rita Barberà

Rita Barberà, alcaldessa de València del 1991 al 2015, ha mort a 69 anys, víctima d'un infart patit a un hotel de Madrid. La glòria que va encarnar un dia va mutar en oprobí per part dels seus, una solitud que no va poder superar.

Reportatge de Víctor Maceda

Possiblement havien imaginat –tant ella com la seua família– un soterrar multitudinari, amb capella ardent al Saló de Cristalls de l'edifici consistorial, i tot seguit, una missa solemne a la catedral, oficiada per l'arquebisbe i amb profusió d'autoritats. Els 650 metres que separen l'Ajuntament de la porta barroca del conjunt catedralici haurien estat plens de gent entusiasta, i no com cada Nou d'Octubre, quan les palmes i els xiulits es confonen al pas de la senyera i la seua comitiva. En aquest cas, els aplaudiments haurien tret majoria absoluta, com feia ella a les eleccions.

Perquè Rita Barberà va encadenar 24 anys com a alcaldessa de València, una xifra difícilment superable, i va fer-ho amb un domini insultant.

L'any 2007, quan ja feia 16 anys que posseïa la vara de comandament, va tocar el cim: el 57,4% dels vots. I quatre anys més tard, el 2011, va patir una erosió molt lleugera compensada per una altra fita que semblava inabastable: la victòria als 87 barris del cap i casal. A tots. Del més ric al més humil.

Només una personalitat com aquesta, capaç de concitar tanta simpatia popular, podia tenir un soterrar com el que al seu dia va tenir Vicente Blasco Ibáñez, l'escriptor costumista que va encisar la València d'un segle enrere. Quan les seues restes –provinents de l'exili francès– van ser sepultades a València, els carrers van omplir-se d'una gentada que únicament Rita Barberà, l'alcaldessa eterna de la ciutat, podia somiar a reunir. →

Amb Isabel Bonig, la presidenta del PPCV, l'empipament era extraordinari. Barberà l'havia impulsada al capdamunt del partit trepitjant el desig d'Alberto Fabra, qui havia recomanat a Cospedal que promocionara María José Català.

Qui li havia de dir que ella li acabaria exigint explicacions contundents sobre la seua participació en la trama de neteja de capital que va precedir la campanya electoral local de l'any passat. "Recordad por qué estáis ahí, porque yo di la cara por vosotros", va escriure-li textualment en un SMS, tal com va revelar el diari *Levante-EMV*. No obstant això, Bonig no va cedir gens ni mica, fins al punt que el 16 de setembre passat, en una votació històrica, el grup popular de les Corts valencianes se sumava a la resta de partits i instava la senadora a renunciar a la seua acta. Quelcom de més dolorós ja era impossible.

Des de llavors, la seua relació amb els membres del PPCV va circumscriure's a la que mantenia amb el veterà senador Pedro Agramunt i amb la també senadora Marta Torrado. Eren les seues àncores a

Rita Barberà accedeix al Tribunal Suprem, on va declarar el 21 de novembre. A dins, va patir un petit desmai, i dos dies més tard, va morir al seu hotel de Madrid.

Madrid, un lloc que, tot d'una, va esdevenir inhòspit. L'estratègia dissenyada pels joves del partit -Javier Maroto, Pablo Casado, Alfonso Alonso, i des de Vitòria, el parlamentari basc Iñaki Oyarzábal- passava per sacrificar-la a fi de salvar Rajoy.

Depressió greu

Rita Barberà va penetrar en una depressió greu. Molt medicada, els més pròxims cada dia es mostraven més preocupats pel seu estat, per bé que mai no haurien presagiat un final com aquest. Al Senat, l'exalcaldessa va negar-se a ocupar la planta del grup mixt, i va quedar-se un despatx del pis de sota. Des que va passar a tenir com a acompanyants els representants de Bildu, Compromís i més, no va fer acte de presència a les comissions a què estava adscrita. A l'hemicicle, seia a dos escons del grup popular i era usual veure-la parlar amb algun dels pocs senadors del PP que no la consideraven tòxica.

Molt afectada pel tractament mediàtic del seu cas, i en especial pel de les televisions, Zaragüeta i molt pocs periodistes →

15 ANYS
Orquestra Simfònica
Julià Carbonell
de les Terres de Lleida
Fundació Julià Carbonell

Alfons Reverté Casas - Director titular i artístic

El nostre auditori. el territori.

Segueix els nostres concerts a
www.ojc.cat

PROPRERS CONCERTS

José Cura dirigeix la Julià Carbonell
Lleida - Dissabte 17 desembre - Auditori Enric Granados de Lleida - 20.30 h
Obres de: Barber, Piazzolla, Dvorak...

La Julià Carbonell al Territori. Cordes de cine!
Solsona - Diumenge 4 desembre - Sala Polivalent - 19.30 h
Vielha - Dimarts 27 desembre - Església de Mijaran - 19 h
Joan Espina - violí
Director: Alfons Reverté
Obres de: Elgar, Morricone, Herrmann, Williams...

Diputació de Lleida

INSTITUT D'ESTUDIS ILERDENCS
Presidència Pública de la Diputació de Lleida

LA PAERIA
Ajuntament de Lleida

FUNDACIÓ JULIÀ CARBONELL

Cul labors
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

